

DMITRIJ MIZGULIN
**HA MÁR SZAVAKAT ADOTT
A MEGVÁLTÓ NEKED**

VÁLOGATOTT VERSEK

FORDÍTOTTA
NAGY KATALIN

DMITRIJ MIZGULIN
**HA MÁR SZAVAKAT ADOTT
A MEGVÁLTÓ NEKED**

VÁLOGATOTT VERSEK

Fordította és válogatta: NAGY KATALIN

A fordítást az eredetivel egybevetette: SOMOGYI LÁSZLÓ
Jegyzetek: NAGY KATALIN és SOMOGYI LÁSZLÓ
Illusztráció: KELEMEN ÁGNES

FORDÍTOTTA
NAGY KATALIN

A fordítás az alábbi kötetek alapján készült:

Аркадий Елфимов - Дмитрий Мизгулин: Движение души 2006
Дмитрий Мизгулин: Избранные сочинения 2006
Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011
Дмитрий Мизгулин: В зеркале изменчивой природы 2011

© DMITRIJ MIZGULIN © NAGY KATALIN

ISBN 978-615-5173-16-5

Kiadja és nyomtatta a Pytheas Könyvmanufaktúra.
www.konyvmanufaktura.hu

PYTHEAS
KÖNYVMANUFAKTÚRA
1 9 8 9

Előszó

Eddigi műfordítói munkám során főként a kis lélekszámú, nem önálló államiságú szibériai őslakos (pl. hantik, manysik, nyenyecsek), illetve más – nyelvi és kulturálisan veszélyeztetett (pl. vepsze, komipermják) – népek irodalmát fordítottam, kortárs orosz irodalmat soha. Ezért is volt nagy kihívás és különleges élmény számomra a Hanti-Manszijszkban élő Dmitrij Mizgulin (1961, Murmanszk) verseit fordítani.

Mizgulinnek két ajándékot adott az Isten: az egyszerűséget és a tisztaságot. E kettő táplálja a műveiben rejlő szépséget: vagy gondolatai/érzései/hangulatai szépek, vagy az a mód, ahogyan ezeket megfogalmazza.

Mizgulin mindegyik versének lelke van. Minden kötete lélegzik. Minden szava tükröt tart elénk. És ez a tükör hol tiszta, hol homályos. Ha tiszta, megmutatja nekünk a költő érzéseinek, gondolatainak, lelkének mélységeit. Ha homályos, arra ösztönöz bennünket, hogy feltárjuk saját érzésink, gondolataink, lelkünk mélységeit. Bármilyen is ez a tükör, fokozza bennünk a vágyat, hogy megismerjük önmagunkat. Hogy megismerjük a másik embert. Hogy megismerjük Mizgulint. Hogy megismerjük a világot és Isten titkait...

Mizgulin szíve orosz, lelke pedig keresztény. Nem tudom, hogy ez az ateista Szovjetunióban szocializálódott ember milyen mélységeket és magasságokat

járt be élete során, de versei arról tanúskodnak, hogy megtalálta és lelkébe fogadta Istent, hogy tetteiben, értékrendjében, egész költészetében jelen van a Megváltó. Fáj neki a lerombolt, kereszt nélküli templomok és sírok látványa („Nincs kereszt a bedőlt a templomon, // És a sírokon sincs a temetőben...”). Fáj neki az Istenről megfélemezett ember („Az ember... feledte, hogy őt isten teremtette”) és az isten nélkül berendezett emberi világ („Isten nélkül, Hit nélkül // Légvárakat építettek...”). Fáj neki, hogy „Oroszföldet ezer ördög // Húzza a mélybe”, hogy korábban „Szentképek fénylettek otthon // Képernyők helyett”, hogy „még a bűnös is közelebb // Volt az Istenhez.” Fáj neki, hogy „tengődik, senyved a lelkünk... // Holott szabad utat szeretne // Az ég felé, // A csillagokhoz, // Az Istenhez!”

Mizgulin tematikája és motívumrendszere a természethez, a társadalomhoz és Istenhez kötődik, e három együttesen határozza meg ars poeticáját. Ezért verseit olvasva elsőként a tájfestők jutottak eszembe, mert az ő költészete versekbe öntött tájképek láncolata. Versei azonban nem pusztá reprodukciói a természetnek, nem csupán leírja a tájat, hanem megeleveníti az őt körülvevő természeti környezetet évszakspecifikus színeivel („Az ég illegeti magát kéken, // A tó tiszta víztükrében.”), mozgásaival („Fönn a felhők lassan úsznak, // A folyók az égbe torkollnak.”) hangjaival („A sárgálló mezőn a szelek // Zsol-

tárokra zendítettek.”), formáival („Holnap hajnalra lecsap a fagy, // A Narancssárga berkenyefürtök // A jégszélben összekocannak.”) És ebben a megleve-nített, harmóniával és diszharmóniával teli szibériai természetben ott lüktetnek Mizgulin érzései, hangulatai, gondolatai, testének-lelkének rezdülései. Sajátos módon végteleníti az Isten mérte teret és időt, így az olvasó külső és belső utazások sorát teheti meg a jégtáblákat magába fogadó óceán-mélytől az égbe torkolló folyókig. Utazásai során szembesülhet Isten jelenlétével, az Isten teremtette világ hatalmasságával és örökkévalóságával, a földi ember gyarlóságával és halandóságával; elidőzhet az egyes lelki-szellemi-érzelmi stációknál: önmagába nézhet, szenvedhet és megtisztulhat.

Mizgulin verseit olvasva másodikként a szociográ-fusok jutottak eszembe, mert az ő költészete versekbe öntött szociográfia. Az ember nemcsak természeti, de társadalmi környezetével is jelen van Mizgulin költé-szetében. Kimondatlanul is ott kísért a szocializmus tájra és emberre feszített öröksége („Szerte elhagyott mezők, mocsarak, // Megfeketedett kunyhók és paj-ták, // Kedvetlen, meztelen hajóvázak, // A parton rozsdásodó cölöpfák. // Mindenben levertség, fájás, nyomor. // Ide már vadak sem járnak vendégségbe.”) A Szovjetunió szétesése utáni stagnáló és/vagy romló állapotok: az államnak kiszolgáltatott ember („Min-

den állami: a lakás, // Bútor, konyha, telefon, // A lámpa és az ágybéli – // Leltárba vett létezés. // Csak lelkem s e kereszt itt // A nyakamban az enyém...”); a széteső személyiség („Csak a lélek tesped mozdulat-lan”, „A pörgésbe-rohanásba’ // Többször gondolsz a halálra”, „a kétségek pecsétje kéklík // Gyengélkedő reményünkben”, „a sötét mélybe kényszerül // A lat-rokkal nem békülő lélek”); a szabad választások („És éljen a szabadság! // Vodka-tenger. Sör-tenger. // Az ember boldogan motyorog, // Felesleges szavak nélkül // Majdnem kész a választásra, // A jó édesanyjába, // Tudja már, kire szavazzon!”); a hatalom új birtokosai („Győztek a júdasok, a heródesek, // Teljesen körbe-kerítettek. // El kéne menni a Bermudákra – // Bárho-va – Moszkvától minél messzebb. // Bárhova – minél messzebb a várostól. // Az árulásoktól. // Tivornyák-tól. // A disznópofájúak zajától, Csúf vezérek hazug-ságaitól.”); az ostoba civilizáció („Az erdő kifosztva áll, // Itt már ragadozók sincsenek. // Ez hát a nagy haladás – Vége s kezdete mindennek.”) stb.

Mizgulin verseit olvasva végül eszembe jutott a Biblia, a Jelenések Könyve is. Verseiben a Bibliából vett személyek és szavak (Júdas → árulás, Heródes → vérfürdő, Isten/Mennei Atya/Könyörület/Meg-váltó → irgalom, megváltás, Ördög → gonoszság, bűn stb.), képek és jelképek (a kereszt, a betlehemi gyer-mekgyilkosság, Jézus és a tanítványok, a Szentlélek

napja, pünkösöd, karácsony; az angyalok, a harsonák stb.) szövevényes hálót fonnak, az olvasókból különféle asszociációkat váltanak ki, és ezek az asszociációs többletjelentések (konnotációk) áthangolják a hívőket és nem hívőket is; a profánból a szakrális világba emelnek lehetővé téve a két világ magunkba fogadását.

Szeretettel ajánlom elolvasásra ennek a Jeges-tenger partján született, Leningrádhoz (ma Szentpétervár) ezer szállal kötődő, a tűnő időbe vesző élet minden pillanatát lélekarchívumban őrizni akaró, a Teremtőtől kapott talentummal jól sáfárkodó, az Istenhez feloldozásért és megváltásért folyton imádkozó embernek, Dmitrij Mizgulinnak a verseit.

Nagy Katalin

Budapest, 2012. 12. 12.

„Micsoda szépség, micsoda vidék”¹

Természet – lélek – létezés

.....

¹ «Какая красота, какой простор» – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 85

[A VÁRVA VÁRT TAVASZ JÖTTE²]

A várva várt tavasz jötte³ –
A természet váratlan kegye.
A jégzajlásnak épp hogy vége,
A fák máris kirügyeztek.

Megfürdették a zöld fenyvest
A májusi zengő záporok,
A nyirkos nyaralók felett
Elhúz az első madár csapat.

Az Isten mérte időben
A félszeg lélek is ébred már –
Akár ez a zöld levélke,
Akár e fehér zelniceág.

Körülvesz a nagy boldogság.
Mit nekem az ógás-mógás –
A tegnapi nyugtalanság,
A jövőbeli tamáskodás,

Bánatom elszállt örökre.
Fiatalon, boldogan megyek –
Milyen nagy a folyó vize,
Milyen magasak itt a füzek.

Fönn a felhők lassan úsznak,
A folyók az égbe torkollnak.

[Весны долгожданный приход –] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 21

.....
² Az eredeti szövegben cím nélkül szerepel a vers. Az azonosíthatóság és a visszakereshetőség érdekében minden ilyen esetben az első sor szerepel címként szögletes zárójelben. (N. K.)

³ Az adott vers eredeti címét és fellelhetőségét minden esetben a lap alján tüntetem fel. (N. K.)

TAVASZ

Olvad az élet, mint a hó
A tenyéren, s a tartalék fogytán.
Vastag a jég a tavaszi folyón,
De a téli utat már lezárták.

Az élet sebesen vágta,
Összemosódtak az arcok, évek,
Mondd, vajon miért érzi magát
Egyszer csak vesztesnek a lélek?

Talán túl korai még ez a
Folyókat is fellármázó tavasz,
Talán jobb, ha altató után
Nézek a szomszédos patikában?

Úgy sejlik, merőben más idő
Közeledik kérlelhetetlenül,
Déli szél fúj reggel óta,
Siettetvén a talányos jövőt.

Zajlanak a folyók. A fehér
Jégtáblák ráérősen úsznak
Az Irtis égerfás mocsarától
Az idegen jégbirodalomba.

A hajnali baljós érzés már
Ködként foszlik szerte hirtelen,
Amikor a lomha jégtáblák
Hazaérnek az óceán-mélyben.

Весна (Тает жизнь, как снег на руке) In: А. Елфимов–Д. Мизгулин:
Движение души 2006: 72

[TAVASZ VAN. FELÁZTAK AZ UTAK.]

Tavasza van. Feláztak az utak.
Sötétlik a hó. Ködlik a távol.
Szokásos izgatottságomat
Kiolvasztotta a február.

Ismét sajogni kezdett szívem,
Felajzott a madárének,
És azt akartam hirtelen,
Hogy időben ott teremjek,

Hol reggelre a viharok már
Hótorlaszokat állítottak,
Hol a karácsonyi fenyőfák
Földig hajolva alszanak.

[Весна. Раскисшие дороги.] – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 35

[ITT A NYÁR. A FOLYÓK KIÖNTÖTTEK.]

Itt a nyár. A folyók kiöntöttek.
Víz, víz mindenütt – jobbra és balra.
Sirályok döfködik a felleget.
Susog a lomb – zsenge koronája.

Micsoda szépség, micsoda vidék –
Egyszerű és bonyolult a természet.
Elcsitul a haszontalan fecsegés
Igazságról, szabadságról, népről...

A kék folyó az égbe torkollik,
Susog a réten az érdes-hegyes sás,
Egyé lesz a világ – a levélkétől
A felhőig, mely az égben vitorláz...

Szerte elhagyott mezők, mocsarak,
Mefeketedett kunyhók és pajták,
Kedvetlen, meztelen hajóvázak,
A parton rozsdásodó cölöpfák.

Mindenben levertség, fájás, nyomor.
Ide már vadak sem járnak vendégségbe.
Nincs kereszt a bedőlt a templomon,
És a sírokon sincs a temetőben...

Miért, hova vánszorgunk évről évre,
Balgákat és rossz utakat csepülve?
Mulanó, mit az ember hozott létre,
Ki feledte, hogy őt Isten teremtette.

[Настало лето. Реки разлились.] – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 85

[ITT A NYÁR. VIRÁGZIK AZ ORGONA,]

Itt a nyár. Virágzik az orgona,
Az idő kristálytiszta lett.
Sokat várt melegre, nyugalomra
A gyengélkedő természet.

Zölden pompáznak az erdők, kertek,
Nyújtózkodnak a vetések,
Az ég illegeti magát kéken,
A tó tiszta víztükrében.

A sötétség szertefoszlik lassan,
A lombok erőre kapnak...
Csak a lélek tesped mozdulatlan,
Fel nem serken, fel nem olvad.

[Лето настало. Сирень зацвела] In: А. Елфимов–Д. Мизгулин:
Движение души 2006: 2

BORÓKALIGET

Sehogy sem tudok egyszerűbben élni,
De egy napra kivételt teszek.
Légy üdvözölve, borókaliget,
Én örömteli menedékem.
A Ladoga⁴ felett magasan megy
Le a nap, röptükben fénylenek
A sirályok, a fák mint posztos
Katonák őrzik e szépséget.

A lármás madarak elcsendesedtek,
A fűvön könnyedén lépdelek,
Simogatom a smaragdzöld tűket,
Félek felverni ezt a csendet.
Kristálytiszta az eső mosta est,
Mintha smaragdon szűrődne át,
Nézem – a leendő dácsák helyén
Leverték a cövekeket már.

Holnap kerítéseket emelnek,
A határokat már meghúzták,
Kimérik az Isten adta mezőt,
Ligetem kés nélkül kiirtják.
Házat emelnek. Kertet ültetnek,
Kaszárnya-kényelmet teremtenek,
És a tüneményes természetet
Fél év alatt elpusztítják.

A folyó felett kihunynak a nap-
Lementék, a világ elsötétül,
A sovány katonák meggörnyednek,
Lehullnak a rozsdás túlevelek...
A szépség üdvözít – mi sem egyszerűbb,
De imádkozom, hogy Isten legyen
Irgalmas, és az örültektől
Mentse meg a borókaligetet.

.....
⁴ A Ladoga Oroszországban található édesvizű tó Szentpétervártól 50 km-re,
északkeletre (Karélia és Leningrádi Terület). A Ladoga környékén élnek
például nyelvrokonaink közül a karélok és a vepszék.

Можжевеловая роща – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 86–87

[ÉLETÜNK NAPJAI KURTÁK.]

Életünk napjai kurták.
De éjszakáink? Végtelenek.
A folyóparton köd szítál,
Tündököl a Tejút az égen.

Ragyog a telihold is fenn.
Hallgat a lomb. Szundít a kutya.
Mindenütt nyugalom. A csend
Az egész földet áthatja.

A hullámozó vízhez hajlok.
Színezüst csillag tenyeremben,
Akár e holdfényes folyó,
Árad ujjaim közt az élet.

[Дни нашей жизни коротки.] – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 104

[EGY BÉKÉSEN RÖPDÖSŐ CINKE]

Egy békésen röpdöső cinke
A párkányra száll egy percre –
Jót jelent vagy rosszat, mindegy –
Mégis csak fentről érkezett.

Nem hiszek az előjelekben,
De a babona-billog rajtam.
Istenem, adj türelmet nekem,
Hogy mi jön, vígan fogadjam.

Bármi rossz történjék is velem,
A sorsot számra ne vegyem,
Hogy mennyei kegynek tekintsem
Eme borongós napokat.

[Синица, беспечно порхая] – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 28

**[AZ ABLAK MÖGÖTT TETŐK,
TETŐK, TETŐK,]**

V. Naumovnak

Az ablak mögött tetők, tetők, tetők,
Kert lángol távol az alkonyban,
Hallod ezt a halk neszezést, hallod?
A sárga levelek szárnyalnak.

Szállnak mellettem, mellettem, mellettem,
Mint a naptárain lapjai,
Kérlelhetetlenül elszelelnek,
Mint az ifjúságom napjai.

Mit nekem ez a könnyű nyár, nyár, nyár,
Leesik az első hó is már,
Az élet, mely nem velem kezdődött,
Folytatja gyönyörű futását.

[За окном – всё крыши, крыши, крыши.] – In: Дмитрий Мизгулин:
В зеркале изменчивой природы 2011: 27

[ELEGEM VAN A HALADÁSBÓL,]

Elegem van a haladásból,
A távolba tartó világ-útból,
Nap-aranyos őszi erdőben
Futok le a reggeli folyóhoz.

Kék vize tiszteletet parancsol.
Messzi északi országoktól
Hömpölyög a kéklő óceánba
A természet akaratából.

Minden mozgás fehér jéggé dermed.
A hang a sarkkör csendjébe fagy.
Az idő kikezdheti a medret,
De a lélek rezdüléseit soha.

A víz a jég birodalma alatt is
Örökkön-örökké áramlik.

[Безнадёжно устав от прогресса] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин:
Движение души 2006: 22

[RESZKETŐ ÁRNYAK HEVEREDNEK]

Reszkető árnyak heverednek
A patyolat folyóvízre,
Fenséges, pehelykönnyű, kecses
Falevelek keringőznek.

Csípős, különös illatot ont
Az eleven Földnek fagya,
Az áttetsző üveg égbolton
Halkan krúgatnak a darvak.

Idő is adatik bőven,
Amíg a vezeték felzúg,
Amíg a sás bebarnul szépen,
Amíg a víz elkomorul.

[Дрожащие тени ложатся] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 18

[A HATALMAS FOLYÓK BEFAGYTAK,]

A hatalmas folyók befagytak,
Elnémultak a pőre erdők.
Az Úr örökre kipucolta
Az eget a bús felhőktől.

Áttetsző a fagyott messzeség,
Távolabbra ellát a szem,
Az őszi búsongás könnyedén
Feloldódott a reggelben.

A zavaros kételyek lassan
Leránthatnak a sötét mélybe,
De az utolsó pillanatban
Megvilágosodik a lélek.

[Застыли великие реки] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 42

[DERMESZTŐ HIDEG ÁRAD]

Dermesztő hideg árad
A puszta kert felől,
A csillogó jég alatt
Kerítés feketül.

Látom, darucapat száll,
Hallom, búsan krúgatnak.
Az őszi kert fagyban áll,
Mint egy kristálypalota.

[Потянуло холодком] In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души
2006: 24

[AZ ÉLET NEM ELMENT, HANEM ELSZÁLLT.]

Az élet nem elment, hanem elszállt.
Szemlélődnél – a vonat elrobog.
Némák a csillagtalan éjszakák,
A kikötőben tört hullámok.

Az élet nem elment – elvágatott...
Köd gomolyog a folyó felett,
A tajga éj-madara rikoltoz,
Fuldokolva búsong-kesereg.

Az élet nem elment. Nem csak elment...
És én, mintha tegnap lett volna,
Egyszerre felnőtt akartam lenni,
Úgy akartam... És megjött az ősz.

Szállingóznak az utolsó levelek,
Holnap hajnalra lecsap a fagy,
A narancssárga berkenyefürtök
A jég-szélben összekoccannak.

[Жизнь не просто прошла – пролетела] – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 4

[OLVAD A PART]

Olvad a part
A bánat-ködben.
Tejfehér a hó,
Sárga a fűveny.

Boldogság vagy baj –
Kuszák a nyomok.
Vaksötét a víz,
Szürkékék a jég.

Öröm, szerelem –
Elmúlt üresen
November szele
Lehűti vérem.

Fájdalmam tompul.
Elcsigázottan
Várom, hogy mikor
Áll már be a jég.

Aztán ott, hova
Te ne nézz soha,
Mindent hó borít,
Hózik-havazik.

[VÁRTAD A TÉL BEKÖSZÖNTÉT,]

Vártad a tél beköszöntét,
Mint más a fájdalom múlását.
A sárgálló mezőn a szelek
Zsoltárokra zendítettek.
Vártad a tél beköszöntét.
Már a hétvégére vártad,
Mint mesét, éjjeli hóesést,
Mily nagy kár, hogy nem gondoltál
A délre szálló madarakra,
A délről jövő madarakra...

[KARÁCSONY ELŐTTI ÉJSZAKÁN]

Karácsony előtti éjszakán
A csillagok kihunynak,
A lámpák pislákolnak
Karácsony előtti éjszakán.
Karácsony előtti éjszakán
Az utcák néptelenek,
Az ablakok deresek
Karácsony előtti éjszakán.
Karácsony előtti éjszakán
Rengeteg hó esett,
Minden elcsendesedett
Karácsony előtti éjszakán.
Karácsony előtti éjszakán
Az idő nem fut, ő is
Boldog szeretne lenni
Karácsony előtti éjszakán.

„Ez hát a nagy haladás”⁵

Ember – társadalom – fejlődés

[В ночь перед Рождеством] – In: Дмитрий Мизгулин: Избранные сочинения 2006: 96

.....

⁵ «Вот и всё, и весь прогресс» – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 31

[AZ ÉLET TERV SZERINT ZAJLIK,]

Az élet terv szerint zajlik,
Későn fekszel. Korán kelsz.
Fürdőbe jársz hétvégeken.
Tévé. Vendégek. Gyerekek.
E földi világban elszállt,
Elszáguldott negyven év.
Ez az élet.

Szállnak a napok kíméletlen.
Van, amit elérsz. Van, amit nem.
Megyünk a vásárból. Mintha
Este és reggel sem volna.
Lassan lépdelnek a lovak –
Hull a hó.

A pörgésbe-rohanásba'
Többször gondolsz a halálra.
Reggel fáradtan ébredsz.
Mennyi van még hátra? – kérded
Éjjel nyugtalanul alszol.
A szíved. Derekad. Májad...
Ballagunk tovább, megyünk,
És a lelkünk?

[В жизни всё идёт по плану] – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 8

[A HALBAN VAN NÉMI KÍGYÓSÁG,]

A halban van némi kígyóság,
Az emberben van némi álltság,
Körütekintő pontosság,
Megfoghatatlan romlottság,
Gonoszság és óvatosság.
Kiirthatatlan istentagadás.

[В рыбах есть что-то змеиное] – In: Дмитрий Мизгулин: Избранные сочинения 2006: 159

ESŐK

I.
Győztek a júdások, a heródesek,
Teljesen körbekerítettek.
El kéne menni a Bermudákra –
Bárhova – Moszkvától minél messzebb.

Bárhova – minél messzebb a várostól.
Az árulásoktól. Tivornyáktól.
A disznópofájúak zajától,
Csúf vezérek hazugságaitól.

Nehezen viselem e torz lelkeket,
Ocsmány köreiktől kóválygok,
Kikészítettek – még Szocsiba sem
Akaródzik elutaznom.

Miért mennék, ott is beborult.
Nyirkos az egész szeptember,
Miért lett minden ily szomorú
A végtelen szülőföldemen?

Ebben a komor, hitvány örvényben
A szépség régen kiveszett már,
Nincs öröm se múltban, se jövőben,
Jó helyen keressük a választ?

Igaz és talmi ugyanaz nálunk.
Nem akartuk. És nem tudtuk ám...
Segítségért most hova forduljunk?
Az Éghez? Hagyjuk itt Föld Anyánk?

II.

Rossz az idő. Rossz az idő – szerte.
A világban. Az otthonokban.
Kifárasztotta a természetet
A földön élő emberi faj.

Ezen az utolsó őszön talán
Békén akar élni planétánk,
Ha az embert el nem is pusztítná,
Azért az útszélre félre mosná.

A VÁSÁRBÓL

A vásárból tartok haza.
Ezüstös zúzmara fényel.
Porzik a hold nyoma
A hajnali borús égen.

Hamarosan itt a reggel.
Szunyókál az égi világ.
Gomolyfelhők úsznak el
A fejem fölött mogorván.

A kongó éji csendben
A jég-csillagok elenyésznek,
A hajnal előtti csendben
A hópelyhek csilingelnek,

Tenyeremben elolvadnak,
Csepp képében fűre hullnak.
Amott két folyókanyar.
Vízmosások, árkok, házak,

Egy keresztje-nincs templom.
A téli hideg várása,
Sivárság, virtus. Nyomor.
Olyan, mint rég, vagy még rosszabb.

A szakadék prédára vár,
Még egy ember sem jár erre,
Itt nincsenek macskák, kutyák,
Ím, a század összes műve.

Az erdő kifosztva áll,
Itt már ragadozók sincsenek.
Ez hát a nagy haladás –
Vége s kezdete mindennek.

Csendesen, lassan megyünk.
A múlt mellett. Mesék mellett.
És nyugtalankodó lelkünk
A megoldását várja mindennek.

[HÓ VIHARZIK JAMAL FELŐL]

Hó viharzik Jamal⁶ felől
Az Irtis-torkolathoz...
Kezdem az életem előlről,
Kimérten, komótosan.

Egy másik világ hívsága –
Mindenünnen száll a hó...
Minden állami: a lakás,
Bútor, konyha, telefon,

A lámpa és az ágybeli –
Leltárba vett létezés.
Csak lelkem s e kereszt itt
A nyakamban az enyém...

.....
⁶ A Jamal-félsziget Nyugat-Szibéria északi részén fekszik a tundraövezetben, területén található a Jamal-Nyenyec Autonóm Körzet, melynek több mint a fele az Északi-Sarkkörre esik. A 'jamal' szó jelentése nyenyecül (ja= föld mal= vége) a föld vége. (N. K.)

Imádkozom illendően,
Vánszorgok a rossz időben.
Alaposan felkészített
Az útra engem az Isten...

[Вьюги катятся с Ямала] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 46

[REKLÁMOK.]

Reklámok.

Reklámok.

Reklámok.

Közben – az érzőbb lelkűeknek –
Egy brazil szappanopera,
Egy thriller. Egy énekes celeb.

És hírek. Kedvesen-szerényen
Felpillant a műsorvezető,
És mi a fővárosi debilek
Szócsatáiba csábulunk.

Jelcin, kongresszusok, gyűlések.
Fantáziálás, szófosás,
Az agytekervények, mint a sínek.
A gőzmozdony már elől jár.

És mi boldogok lettünk újra,
Csodaszép, könnyű az élet,
A kürt hívogató hangja
A fényes távolba édesget.

[Reklama,] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 38

VÁLASZTÁSOK

Ünnep, tér, deszkaódék,
Vodka, mosatlan poharak,
Olcsó ételféleségek –
Így mulat az orosz ember.
Kell ennél több a polgárnak?
Nóta, tánc végkimerülésig,
Csajok, balhék, anyázások –
Hát bizony, ilyenek vannak...
Már miért lenne garázda,
Huligán?
Hisz' ma ünnep van!
Most a nép vigadozhat.
És éljen a szabadság!
Vodka-tenger. Sör-tenger.
Az ember boldogan motyorog,
Felesleges szavak nélkül
Majdnem kész a választásra,
A jó édesanyjába,
Tudja már, kire szavazzon!

Выборы – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 47

[MI MÁR NEM VÁRUNK JÓ HÍREKET,]

Mi már nem várunk jó híreket,
Több a tűzkár, több a katasztrófa.
Kevesebb a jóra való ember.
Kevesebb lett a jó portéka.
Kevesebbet olvasunk és írunk.
De többet vedelünk, mint régebben.
És a kétségek pecsétje kéklik
Gyengélkedő reményünkben.

[Мы хороших не ждём новостей] – In: Дмитрий Мизгулин: Избранные сочинения 2006: 134

[A BOLDOGSÁGUNKAT ELLOPTÁK,]

A boldogságunkat ellopták,
Idegen bűnt hagytak helyette,
Most már biztos, hogy szegény hazánk
Ezt a háborút elvesztette.

Volt terüljterüljasztalka,
De koldusbotra jutottunk.
Már zavaros, keszekusza
Minden egyes gondolatunk.

A gonosz elől el kell bújni,
Ijesztők az új utak,
De a haladás acélhordái
Páncélos hadként nyomulnak.

Önként, aggály és harag nélkül
Engedjük át a várost szépen,
És a sötét mélybe kényszerül
A latrokkal nem békülő lélek.

Hallani még imádkozást,
Nem adott határidőt Isten,
A csata folytatódik tovább,
A játszma vége ismeretlen.

*[Заветное счастье украли,] – In: Дмитрий
Мизгулин: Ненастный день 2011: 48*

**[ROZZANT BÓDÉK. FÉSZEREK.
GERENDÁK.]**

Rozzant bódék. Fészerék. Gerendák.
Roggyant kunyhók. Sok-sok barakkalakás.
Messze elhagytuk Európát⁷,
De holnap rosszabb lesz nálunk Iraknál.

Olajat adunk a világnak, gázt,
Mi pedig a sötétben vakoskodunk.
De mondd meg nekem, ki gondol miránk,
Kérdéseinkre választ kitől kapunk?

Hó borít mindent. És tajga-honba
Akkora csend köszönt be hajnaltájt,
Hogy hallom a jég alatt húzóódó
Folyó lomha, bágyatag mozgását.

[Вагончики. Сарайчики. Балки.] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 60

⁷ *Utalás a költő marokkói és iraki útjára*

[EGY VIRTUÁLIS TÉRBEN ÉLÜNK.]

Egy virtuális térben élünk.
Újság. Tévé. Komputer.
A tudás, az utazás szele
Már régen nem fúj fejünkben.

Idegen kegyeket hajhászva
Egy bezárt világban élünk,
És csendes, szűk kis lakásunkban
Tengődik, senyved a lelkünk...

Holott szabad utat szeretne
Az ég felé,
A csillagokhoz,
Az Istenhez!

[Живём в виртуальном пространстве.] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 62

[AHOGY SZOKÁS OROSZHONBAN –]

Ahogy szokás Oroszthonban –
A jaj-években
Imádkoztunk: „Ments meg, Uram!”
Szídtuk a hatalmat,

És vártunk a kegyes cárra,
Vártuk a csodát.
És büntől tüzelve várta
Júdás az órát.

Az ellenség erőre kapott,
Gyűltek a felhők,
Jobb életért fohászkodott
Ifjú és idős.

Ma ugyan más idők járnak,
De a morál a régi.
Vérözönbe taszítva
Az ország megint.

Ismét reménység és hívság,
Meg hontalanság.
Otthon lelki nyomorúság,
Rút másnaposság.

Oroszföldet ezer ördög
Húzza a mélybe...
Azelőtt sokkalta több
Gyermek született.

Vihar korábban is tombolt,
De reggelente
Szentképek fénylettek otthon
Képernyők helyett,

Akkor sem járt a szeretet
Útján minden ember,
De még a bűnös is közelebb
Volt az Istenhez.

[Так повелось уж на Руси –] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 64

[HOGY KACAGTAK, NÓTÁZTAK]

Hogy kacagtak, nótáztak
A nyomor peremén!
Mert gyorsabban akartak
Az édenbe jutni.

Mérleget készítettek,
Példákat idéztek,
Isten nélkül, Hit nélkül
Légvárákat építettek.

A messiások eltűntek –
Most se tető, se alap,
És Oroszország-szerte
A dermedt csend maradt.

Tompább a lelkiismeret,
Belül is vaksötét –
Elködösült a lélek,
Berozsdásodott az ész...

De egy kisfiú gyertyával
Áll az ikonnál,
Kis szíve dobogjon csak,
Hívjon csak, fájjon csak.

Nem ért véget a csata,
És a kéz nem remeg,
Egyelőre ez az ima
Éltet bennünket.

[Как смеялось и пелось] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день
2011: 72

[RÉG NEM ILLATOZIK AZ OROSZ LÉLEK –]

Rég nem illatozik az orosz lélek –
Jól kiszellőztettek.
De hidd el, hallat még az magáról
Avoszt⁸ túlharsogva,
Huncut hóviharak zúgnak
Karácsony éjjelén,
És az eszelős Jemelja⁹
Ott nyargal a kemencén:
– Elkaplak még, el én, szukák!
De azoknak már hűlt helyük...
Úgy látszik, rosszat kért a csukától
A mi szegény emberünk.

[Давно не пахнет русским духом] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 93

⁸ Utalás a „Junona és Avoszt” című rockoperára, amelyet 1981-ben Alekszej Ribnyikov zeneszerző írt Andrej Voznyeszenszkij 1970-es „Avoszt” c. költeményére. Ez volt az első orosz (szovjet) rockopera. (S. L.)

⁹ Orosz népmesei alak, amiért elengedte a bűvös csukát, az minden kívánságát teljesítette. Jemelja a kemencesutban heverészve adta ki a parancsait, és a kemencével vitette magát mindenhová: „...A csuka parancsára, az én kívánságomra...” (S. L.)

[ÉLJ A MÁNAK, A JELENNEK,]

Élj a mának, a jelennek,
Tudván: a vég vár.
Lehet, hogy most ütött éppen
Utolsó órád.

Ne fecséreld el idődet,
Ne habozz folyton.
Ne szánd ellenségeidet,
Csak tedd a dolgod.

Bár a feledés, mint a pázsit,
Kihajt merészen,
A lelket a remény élteti,
A szívet a tett.

Sorsodat sose kísérje
Balszerencse,
És maradjon veled Isten
Mindörökre.

[Живи сегодня и сейчас,] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 108

[A TÁVOZÓ SZÁZAD NYÜZSGÉSÉBEN]

A távozó század nyüzsgésében
Hirtelen ránk tör a félelem –
Nem feledte el Isten az embert
És az egész emberi nemet?

Persze keményen kell bánni velünk,
Mert mi, Isten teremtményei
A rohanásban rég elfeledtük
A helyet, hol a lelkünk lakik.

Örökké sietünk: sok a dolgunk,
Összevissza locsogunk-fecsegünk,
A bűntől megóvni mégsem tudjuk
Lelkünk és mulandó testünk.

Szentül hisszük, hogy jobb lesz minden.
De egyre mélyebbre csúszunk már,
Oh, mindenható Istenünk, milyen
Közel engeded hozzánk a sátánt.

Ebben az ördögi körforgásban
Ismerős arcot sem találni,
Csak rohanunk a fejlődés útján,
Aminek a végét nem látni...

„Ments meg, Uram!”¹⁰

Istennel – Isten nélkül

.....
¹⁰ «Господи, спаси» – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души
2006: 64

[AZ ÉLET LASSANKÉNT ELSZÁLL.]

Az élet lassanként elszáll.
Elfolyt a nap, hál' Istennek,
Mint patak vize.
Érzéseink, gondolataink –
Komor hullámok nyomai
A lágy fövényen.

Agyonterheltük lelkünket.
Elfáradt, megkérgesedett
A szerencsétlen.
Nem lehetne megállni,
Szemlélődni, imádkozni
Nyugodtan, csendben?

Sikerért és jólétért
Fohászkodunk az Istenhez.
Mit tudnánk még kérni?
És a lelkünk? Kétségek közt,
Hisz ideje megváltásért
Könyörögni!

Istennel könnyebb, egyszerűbb!
Csónak. Templom és temető.
Fekete folyó.
Sirályok köröznek felette.
Néma aggodalommal telve
Futnak a felhők.

[Жизнь уходит по немногу] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день
2011: 10–11

[AZ ANGYALOK MEGFÚJJÁK]

Az angyalok megfújják
Harsonáik – itt az idő.
Mintha bennünket hívnának
Haza, miként gyermekkorunkban.

Mintha a szél kiáltott volna
Az utolsó búcsút jelezve,
De a múltban minden – pálya-
Udvarok, kikötők – kinnal telve.

Könnyedén repül a lélek
Oda, hol a lelkek lakoznak,
A viharfelhők fölébe,
A repülőgépek nyomában.

Megszűnik a kín, a félelem
És a tömegvonzás terhe,
Elvakít a nap az égben,
De a pillanatot állítsd meg.

És nézzél körül egy percre –
Mindezt csak álmodtad talán:
Ez a magasság, ez a menny
Váratlan kegyelem csupán.

A földi napok sötétjében
A mennyre gondol a lélek.

A REGGELI ANGYAL

Éberen alszik a város,
Sötétek az utcák.
Hajnalban egy angyal kopog
Az ablakomon.

Az ajtómat sarkig tárom,
Házamba bocsátom,
A friss levegőbe szippantok –
Hát, szervusz, angyalom.

Homálylik a reggeli köd,
Szárnyán a hó elolvad.
Hogy vagy? – kérdi halkán, mintha
Ő is ember volna.

Hallgatással válaszolok,
Értjük egymást így is.
A havas sötét elnyeli
Zavaros vágyaim.

A homályban homlokom
És vállam érintve
A kereszt jelét veti rám
Hogy bajtól megvédjen.

A reggeli szél elúzi
A gomolyfelhőket,
Sietni kell nekem s neki,
Az út messze-messze.

Kinek az égi világba,
Kinek a föld-sötétbe...
És én nagyon-nagyon hosszan
Nézek majd utána...

ŐRANGYAL

Születésünktől a halálunkig
Velünk van az égből egy angyal is.
Megvéd bánattól és bajtól bennünk,
Ha éltünk során eltévelygünk.
A mennyből imádkozik érettünk,
Az ördög meg ne kaparintsa lelkünk,
Az oltalmazó csendben is figyel,
Hogy álmunk ne lopja senki el...
Mi meg könnyelműen, bűnben élünk,
Semmibe vesszük saját öröklétünk,
És nem gondolunk arra, hogy majdan
Végleg elhagy bennünket az angyal.
Fárasztó őrhelyét otthagynya
Felszárnyal a kihunyt csillagokba.
A két oltalmazó szárny felröppen,
S megvakulunk az örök sötétben.

A SZENTLÉLEK NAPJA

Mintha közelgő bajt jelezne
A kígyóként lopódzó feszültség:
Vízből áll testünk nagyobb része,
Mégis földdé porlad utunk végén.

Az idő fut – eljár feletted.
A nevedre senki sem emlékszik,
Akár az apró homokszemek,
Porlik el a márvány és a gránit.

Kemények a földi törvények,
A tűnő idő mindent letarol...
De halhatatlan lesz a lélek.
Olykor-olykor erre is gondolj.

Fátylat a sok-sok csalódásra.
Az élet megy – nincsen apelláta...
Jön pünkösöd. Június hava. A
Szentlélek eljövételének napja.

[TEPLOMBA JÁRUNK, KERESZTET VETÜNK,]

Templomba járunk, keresztet vetünk,
Mert nagyon félünk a haláltól,
Mert nagyon félünk a sorstól –
Annak talányos körforgásától.
Mindennapos harcainkban
Az Igét is búsan fogadjuk,
Az imádságok szavait
Csodálkozva boncolgatjuk...
Sötétben tapogatózunk,
Mértéket nem ismerünk semmiben,
Félelem gyötör mindnyájunk,
És nincs elég hit a szívünkben...

[В церков ходим и крестим лбы] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 52

KARÁCSONY

Templomi csend. Az ablakokon túlhan
A hó ráérősen szállingózó pelyhei,
A nyírfák színezüst zúzmarájában
A szendergő város sziluettjei.

A pirókok¹¹ karácsonyfadíszekként
Ékesítik a százéves fenyőket,
Én pedig azt remélem, hogy ma még
A vad hóviharak is elülnek.

Az országos havazás abbamarad.
És elcsendesedik a természet,
És kigyúl majd a betlehemi csillag,
Hogy beragyogja a komor eget.

Рождество – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 54
.....

¹¹ Süvöltő: madár

[LESZÁLLT AZ ÉGBŐL AZ ÉJFÉL-CSILLAG,]

Leszállt az égből az éjfél-csillag,
Tündöklött-ragyogott a tű hegyén,
Amelyre a harmincas években
A kupola keresztjét cserélték.
Mert azt hitték, hogy nem lehet másként,
Csak ha mindent a földig rombolnak...
Ma ezüstösen árad a holdfény,
Befátylazza az utcákat, házakat...
Nem gondolunk a múltbeli vitára,
Ma már nincs semmi jelentősége.
Nézd, itt áll a fénykoszorús templom,
Titokzatos csillogás körülötte...
Isten országát nem érinthetjük,
Be sem tilthatjuk, el sem törölhetjük.
Mint egy folyó, árad a fény-ezüst,
És mi megvakulunk ettől a fénytől.

[Сошла с небес полночная звезда] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин:
Движение души 2006: 26

„Nyugalom öleli körül a lelkeim”¹²

Önvallomások – életképek

.....
¹² «Вселенским покоем объята душа» – In: Дмитрий Мизгулин:
Ненастный день 2011: 113

[PERC-TALÁLKÁINK RÉG]

Perc-találkánk rég
Ködbe vesztek.
Egyetlen egyet még
Megőriztem.

Nem örülök neki,
Sorsom átkozva
Őrzöm tekinteted.
Mint ő engem...

ROMÁNC

Nem jött álom a szememre.
Elszámoltam százig.
Eső-órán,
Éjfél-órán
Zaklatott a lelkem.

Nem tudom, miért van mindez,
Nem tudom, mi van velem.
Tán az eső bűne minden,
Igen, csak az lehet.

A háztetőkön suhogott,
A szél alákapott,
Aztán félénken átfutott
A dermedt kerteken...

Kint éjszakai csend honol,
Sötétség van bent is.
Hadd mossa le az eső most
Bűneim s bűneid.

[ELTÁVOLODTUNK EGYMÁSTÓL,]

Eltávolodtunk egymástól,
Láthatatlanul fogy életünk,
Mint ősszel a folyók vize,
Lassan, elkerülhetetlenül.

Az októberi szürkület
A fagyos csendbe enyészik,
De az emlékező lélek
Őrzi a megélt boldogságot.

És a néma-néma csendben
Közeledik a kifejlet –
Az álmok jósálmok lesznek,
A mesék igaz történetek.

Bár a rossz idő közénk állt –
A szél, a víz, a jég hidege,
De Isten a lelkünket már
Örökre egyesítette.

Ezért se baj, se félelem,
Se fájdalom, se szerelem,
Se kelepce, se sírverem
Nem választhat el már sohasem.

[KIHÚLT POHARAM]

Kihúlt poharam
Az aranyszín teával.
Zakatol a kerék,
Hintálgat-ringatgat.
Lehunyor szemem,
Próbálok elaludni,
De újból és újból
Visszatérek oda.
Oda, ahol zúg
Az elcsigázott tenger,
Ahol a homályba
Vesztett a vitorla,
Ahol a halász-
Hálótat feledték,
Hol a leveleket
Felkapja a szél,
Kacagva, mókázva
Fogócskázik velük
A kongó strandon,
Az őszi strandon...
Hol végig nem olvasott

Könyveim hevernek,
Hol Riga gótikus
Negyedei zsongnak,
Ahol te végleg
És örökre eltűnsz.
Mindez oly egyszerű,
És oly érthetetlen.
És én elfelejtem,
Hogy kellet valakinek.
Mérhetetlen boldog
Vagyok, hogy egy percre,
Egyetlen pillanatra
Üstökösként fénybe
Borult a tavalyi
Csillagtalan nyári ég...

ÚJÉV A DÁCSÁN

Január. Tél van a világban.
Az asztalt leszedték régen.
A szúrós szél elvitte magával
Minden kételyem, kérdésem.

Végre szabad vagyok, befűtök
A kandallóba, konyakozok,
A januári ablak mögött
A hóvihar tovább tombol.

Ugat egy kutya. Fáznak a csillagok.
Néma az éj itt is, ott is.
Kései vendég a szomszédom,
És rögtön felhajt két decit.

Jókedvűen duruzsol a tűz.
Dörmög-mormog folyton-folyvást.
Éj-sötétben jobban szeretjük
Beszélgetésnél a hallgatást.

Minek a szó? Mindent értünk így is.
Meleg van. Derű. Az élet szép.
Csak azt sajnálom, hogy oly rövid,
Mint e kupica konyak itt.

AZ ÉN SZERENCSEM

Az én szerencsém
Nem lakik pazar lakásban,
Nem utazgat a legmenőbb luxusautón,
Nem hord drága öltönyöket,
Nem trónol különböző díszelnökségekben,
Nem szív kiváló szivarokat,
Nem iszik exkluzív konyakokat...
Az én szerencsém
Szombatonként a városi fürdőbe jár,
Sört iszik a volt osztálytársaival,
Verset olvas diáklányoknak,
És mosolyog a virágárusnőkre.
Az én szerencsém
Nem törődik a valutaárfolyamokkal,
És vasárnaponként templomba jár,
Csak velem találkozik egyre ritkábban –
Evégre oly sok fontosabb dolga van.

ÁLMATLANSÁG

Véget ért a nap, a század,
A sötét lép trónra.
A hó hulldogál halkan
Az alvó házakra.

Csend és nyugalom honol.
A ködbe kap a szél,
A halovány hold pislákol,
Mint utcai lámpafény.

Nem jön álom a szememre,
Nyomaszt az álmatlanság,
Szédít a kályhafüstben össze-
Folyt álom és valóság.

A változások borbeteg
Körtánca száguldoz,
Hitszegő szelek söprik ki
A magas mennyboltot.

A létezésből a nemlétbe,
– A hidat felrobbantva –
A kialvó csillagok közt
Repül a tudatom.

**[LAKCÍMEIMEN,
HOL HAJDAN ÉLTEM ÉN,]**

Lakcímeimen, hol hajdan éltem én,
Hótorlaszokat emelt a dühöngő szél.
Összekuszálva arcok, dátumok.
Csak a hiány fájdalma maradt...

Feledésbe homályosult városok,
Melyekbe visszatérni soha nem fogok,
De nincs bennem kín, se száanalom,
Hogy tőlük végleg elbúcsúzom...

Ám igyekszem megőrizni lelkemben
Régmúlt pillanatok tegnapot és mát
Mindörökre összekötő fonalát,
De ami elmúlt, elmúlt, már nem fáj.

Amíg véget nem ér kiszabott utam,
Nem fürkészem a jövőt minduntalan,
Hova, merre vezet az ösvény –
Mindent az Istenre bízok én.

EMLÉK

Jó lenne egybe gyűjteni egyszer
Az összes elmúlt napot, évet,
Hogy a felidézett életképek
Állandóan kéznél legyenek.

Hogy a régi események lánca
Ne tűnjék el a pusztaságban,
Hogy minden sor és minden mondat
Megőrződjék a lélek-archívumban.

Nem vesztegetjük időnk hiába,
Ha a múltat zordan őrizzük,
És a jövőbeli dolgokra
Közömbös képpel tekintünk?

Csak emlék – nem múzeum, nem rakhely
Ahol pontos betűrendbe szedve
Tárolunk barátot, ellenséget,
És a verseket egy noteszben.

Ébresztő! Nem lehet, hogy a saját
Nekrológod írásával vesződsz?
Ne az eszedben, a lelkedben bízzál,
Ő fog számot adni Isten előtt.

Mindent, mit kell, őriz a lélek:
Borús napokat, szeretetet.

[RÉSZESSÉGET KERESTEM AZ ERDŐVEL,]

Részességet kerestem az erdővel,
A szőkésen villogó mezőkkel,
A holdnak halovány fényében
Az alvó öböl nyugodt vízéhez
Sietősen hömpölygő folyóval
A kongó késő őszi csendben...

De utam haza vezetett ismét.
És a mindenséggel való részesség
Feloldódott ifjú véremben.
Be sokszor megbocsátottak nekem
A remény és a bánat utcái,
A szerelem keresztútjai.

[Я искал взаимности у леса,] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный
день 2011: 115

[NEM SZERETNÉK MÉRLEGET KÉSZÍTENI,]

Nem szeretnék mérleget készíteni,
Korai még végleg elmenni,
Az én sorsom: útközben meghalni,
A csillagokat megérinteni.

Minden tovatűnt: mesék és évek,
Éjféli tüzek szürke füstje.
Volt idő, mikor szerettek engem,
Igen, én is voltam szeretve...

Ami régebben nem vált valóra,
Nem sajnálom – visszaút nincsen...
Ne szomorkodj, te nem vagy bűnös,
És én sem vagyok az semmiben...

Idők és dátumok ködbe vésznek
Az alkonyi szürkületben.
Örömmel imádkozom, bűnösen:
Uram! Ne hagyj el engem!

Égjen csak csonkig a gyertyám éjjel,
De reggel boldogan ébrednek,
Mert érzem, hogy remeg a szívem,
Hogy repdes a szélben a lelkem.

[ESKÜVŐK. KERESZTELŐK. SZÜLINAPOK...]

Esküvők. Keresztelők. Szülinapok...
Mindig így szokott kezdődni.
De ma szinte csak halotti torok
Zavarják meg a nyugalمامat.

Hányadszor állok ebben az évben
Az új temetőkápolnánál.
És kísérem el koldusként csendben,
Bús képpel saját ifjúságom.

Barátaim órája ütött már.
Holnapunk homályba rejtve.
Közöny, marakodás és kábaság
A Földanyához görnyesztenek.

Szerencse, balszerencse, egyre megy,
Túl a homályos léthatáron
A változó természet tükrében
Önmagam is alig találok...

Sokasítsd meg, Uram, a napjaim,
Kímélj meg a hosszú szenvedéstől,
Engedd megérnem, hogy gyermekeim
Újra megkezdjék az örök kört...

Hogy az élet-alkonyt elfogadva,
Berkenye fürtjét végigsimítva,
Az utolsó darvaktól elbúcsúzva
Nyugalmam és hitem megleljem.

[Свадьбы. Дни рождения. Крестины...] – Ип: А. Елфимов–Д. Мизгулин:
Движение души 2006: 30

VADÁSZAT UTÁN

A szél elosztatja a sűrű homályt,
Elhagyjuk az erdős mocsarat.
Pitymallik. Baktatunk a falun át –
Sikertelen volt a vadászat.
Sok mérföld vár még ránk a mocsárban.
Fáradtan, konokul kutyagolunk
Egy elárvult, komor temető mellett.
A templomnál egy percre megállunk.
Hajdanán magas volt, hatalmas,
Ma kifosztva, lerombolva áll.
Egy apostol porladozó képe
Zavarja a békétlen lelkeket...
Hórihorgas hársak nyögnek-recsegnek,
A bokrok félve visszhangozzák,
A templomromokon szelek süvöltnek,
Mérgesen, fenyegetőn, csúnyán.
Üres tornyokban és ablakszemekben,
Romba dőlt templom-csontvázakon
Üvöltenek, mint egy sátán vezette
Láthatatlan, felbőszült kórus.
Hol röhögnek, hol meg mohón fütyülnek,

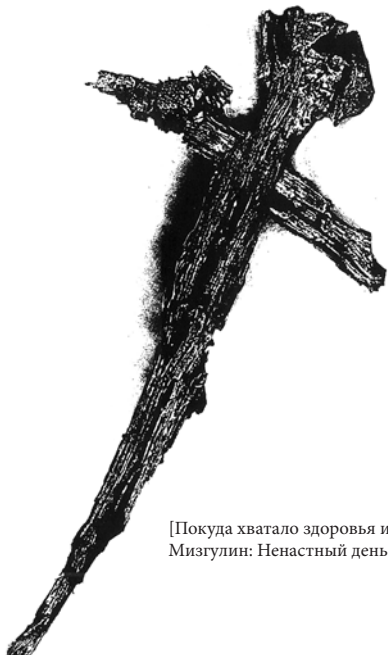
Sírnak, ádázul hahotáznak –
Oroszország felett elcsendesednek,
Valamilyen veszélyt jósolnak.
Tán az ég, az erdő is ezt szajkózza,
Háborognak a szelíd vizek,
Mintha őrült ördög költözött volna
A békés orosz természetbe.
Félelem uralkodik a lelkeken,
A szél meg csak kószál, nótázik.
De a halálos fegyvercsöveken
Elfelejté még saját dalát is!
A halovány hold világította ég
Széttörök az alvó tó vizén...
És fenn a mennybolton nincs egy kereszt,
Hogy alatta keresztet vethetnék...

[AMÍG VOLT ELÉG ERŐM, EGÉSZSÉGEM,]

Amíg volt elég erőm, egészségem,
Jártam a világot nagy lelkesen:
Emberek, országok, suhantak el,
Azt hittem, hogy mindig jó lesz minden.
Zúgott az óceán, égtek a csillagok,
És a távoli északi országok
Titokzatos fénnel kecsegtettek.
Elég. Erről egy szót se többet.

Ma komótosan élem az életem,
Nyugalom öleli körül a lelkem.
Az őszi természet honában
Szabadnak érezhetem magam.
Nem ismerem a legfrissebb híreket,
Nem várok barátokat, vendégeket,
Sőt, még a kedvenc jeleim is
Eltűntek egy láthatatlan füstben.

Most néma csend honol körülöttem.
Pislákol a csillag, süt a hold szépen,
Villózik a végtelen égbolt,
Ringatózik az éjféli lomb.
Most nem riaszt az élet, de a halál sem,
Halkan, búsan imádkozom Istenhez
Feloldozásért, megváltásért.
S hiszek saját feltámadásomban.

[Покуда хватало здоровья и сил,] – In: Дмитрий
Мизгулин: Ненастный день 2011: 113

**„Ha már szavakat adott
a Megváltó neked”¹²**

Költő – költészet – ars poetica

.....
¹² «Уж раз тебе Спаситель слова вложил в уста» – In: Дмитрий
Мизгулин: Ненастный день 2011: 65

[A VITÁK NEM CSILLAPODNAK,]

A viták nem csillapodnak,
Az álláspontok távolodnak –
Költőnek vajon születünk,
Vagy csak úgy azzá lehetünk?

Nem minden álmom teljesül...
Nem minden út keresztezi egymást...
Költőnek bizony születünk,
De nem mindig leszünk azzá.

[И споры продолжаются.] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин: Движение души 2006: 70

**[A VERSEKET NEM ÍRJÁK,
DE HALLGATJÁK.]**

A verseket nem írják, de hallgatják.
Még nem születtek meg a szavak,
Alig-alig lengedezik a lomb
A júniusi fuvallatban.

A verseket nem írják, de érzik –
Mikor villámcsapás előtt
Sok-sok felhő némán gyülekezik
A meztelen kék térségben.

A versek mintha fentről jönnének,
És feloldódnak a vérben,
Mint mikor szerelmet érezve
Szenved a szív, sajog a lélek.

[Стихи не пишутся, а слышатся.] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день 2011: 128

[ÉVRŐL ÉVRE NEHEZEBB AZ ÍRÁS.]

Évről évre nehezebb az írás.
Évről évre gyötrőbb a gondolat.
Hosszan sorjáznak a napok,
Nem szolidabb, józanabb vagyok.
Nem azért, mert bonyolult az élet.
Nem azért, mert a szó üresebb...
Hanem mert utolért a csend,
És én félek, félek megtörni.

[С годами пишется трудней.] – In: А. Елфимов–Д. Мизгулин:
Движение души 2006: 50

[ÍROK, ÍROK, DE MINEK?]

Írok, írok, de minek?
Az ország megrontva.
A farkas is könnyebben
Szót ért a holddal.

A körzetben csend honol,
Árad a kék holdfény,
Álbarátok, barátok
Mind elhagytak már rég.

Morajlik a tenger,
Beállt a félhomály,
Gőzhajó-árnyak lengnek
A kikötő körül.

Rozsdásodnak a ciprusok,
Egyre sekélyebb a víz,
Megszöktek a patkányok,
Csak mi úszunk, még úszunk.

[Пишу, пишу – а только?] – In: Дмитрий Мизгулин: Ненастный день
2011: 40

[ÍRJÁL, ÍRJÁL, ÍRÓTÁRS,]

Írjál, írjál, író társ,
Míg erőd engedi,
Ha egyszer a Teremtő
Talentumot adott.

Soha, sehol nem kellesz,
De ne búsulj ezért,
Mennyei Atyánk, íme,
Új utat tár eléd.

Undok bűnökkel telve
Kerüld az üres bókot,
Mert még a Könyörületes
Előtt is meg kell állnod.

A csalóka dicsfényben,
Az örök pörgésben
Imádkozz, hogy a sátán
Le ne győzzön téged.

Ördögi játszmák tanúja,
Krisztust el ne feledd,
Ha már szavakat adott
A Megváltó neked.

ÉLETRAJZI ADATOK

Dmitrij Mizgulin 1961. szeptember 10-én született Murmanszkban. 1984-ben végezte el a leningrádi Voznyeszenszkij Pénzügyi-gazdasági Főiskolát, 1993-ban pedig a Gorkij Irodalmi Főiskolát.

A Pétervári Tudományos és Művészeti Akadémia, továbbá az Orosz Természettudományi Akadémia tagja.

Írásai a következő folyóiratokban és hetilapokban jelentek meg: «Звезда», (Csillag), «Литературный Азербайджан» (Azerbajdzsáni Irodalom), «Нева» (Néva), «Молодая гвардия» (Ifjú Gárda), «Наш Современник» (Kortárs), «Российский колокол» (Orosz Harang), «Юность» (Ifjúság); «Литературная Россия» (Orosz Irodalom), «Литературная газета» (Irodalmi Újság) stb.

Önálló kötetei

«Петербургская вьюга» (Pétervári hóvihár, 1992),
«Зимняя дорога» (Téli út, 1995),
«Скорбный слух» (Szomorú hír, 2002),
«О чем тревожилась душа» (Miért nyugtalankodik a lélek, 2003),
«Две реки» (Két folyó, 2004),
«География души» (A lélek földrajza, 2005),
«Избранные сочинения» (Válogatott művek, 2006),
«Духов день» (A Szentlélek napja, 2007),
«Новое небо» (Új égbolt, 2008) – versek
«Три встречи» (Három találkozás, 1993) – novellák
«В зеркале минувшего» (1997),
«Ночник» (Éjszakai mécses, 2010) – irodalmi jegyzetek
«Звезд васильковое поле» (A csillagok búzavirágos rétje, 2002) – gyermekkötet

Műveit francia, angol, szerb, cseh, ukrán, görög, bolgár nyelvre is lefordították. Magyarul most olvashatják először.

Díjak, kitüntetések

Mamin-Szibirjak-díj (2004),
Petropol Díj (2005),
a Kortárs folyóirat díja (2006),
Összorosz Hagyomány Díj (2007),
a Hanti-Manysi Nemzetiségi Körzet
kormányzójának irodalmi díja (2007),
Kornjilov-díj (2008).

Hanti-Manszijszkban él.
A Hanti-Manszijszki Bank elnöke.

Tartalomjegyzék

NAGY KATALIN: ELŐSZÓ 4

„Micsoda szépség, micsoda vidék”

[A VÁRVA VÁRT TAVASZ JÖTTE] 10

TAVASZ 12

[TAVASZ VAN. FELÁZTAK AZ UTAK.] 14

[ITT A NYÁR. A FOLYÓK KIÖNTÖTTEK.] 15

[ITT A NYÁR. VIRÁGZIK AZ ORGONA.] 17

BORÓKALIGET 18

[ÉLETÜNK NAPJAI KURTÁK.] 20

[EGY BÉKÉSEN RÖPDÖSŐ CINKE] 21

[AZ ABLAK MÖGÖTT TETŐK, TETŐK, TETŐK.] 22

[ELEGEM VAN A HALADÁSBÓL.] 23

[RESZKETŐ ÁRNYAK HEVEREDNEK] 24

[A HATALMAS FOLYÓK BEFAGYTAK.] 25

[DERMESZTŐ HIDEG ÁRAD] 26

[AZ ÉLET NEM ELMENT, HANEM ELSZÁLLT.] 27

[OLVAD A PART] 28

[VÁRTAD A TÉL BEKÖSZÖNTÉT.] 29

[KARÁCSONY ELŐTTI ÉJSZAKÁN] 30

„Ez hát a nagy haladás”

[AZ ÉLET TERV SZERINT ZAJLIK] 32

[A HALBAN VAN NÉMI KÍGYÓSÁG.] 34

ESŐK 35

A VÁSÁRBÓL 37

[HÓ VIHARZIK JAMAL FELŐL] 39

[REKLÁMOK.] 41

VÁLASZTÁSOK 42

[MI MÁR NEM VÁRUNK JÓ HÍREKET.] 43

[A BOLDOGSÁGUNKAT ELLOPTÁK.] 44

[ROZZANT BÓDÉK. FÉSZEREK. GERENDÁK.] 46

[EGY VIRTUÁLIS TÉRBEN ÉLÜNK.] 47

[AHOGY SZOKÁS OROSZHONBAN –] 48

[HOGY KACAGTAK, NÓTÁZTAK] 50

[RÉG NEM ILLATOZIK AZ OROSZ LÉLEK –] 52

[ÉLJ A MÁNAK, A JELENNEK.] 53

[A TÁVOZÓ SZÁZAD NYÜZSGÉSÉBEN] 54

„Ments meg, Uram!”

[AZ ÉLET LASSANKÉNT ELSZÁLL.] 58

[AZ ANGYALOK MEGFÚJJÁK] 60

A REGGELI ANGYAL	62
ŐRANGYAL	64
A SZENTLÉLEK NAPJA	65
[TEMPLOMBA JÁRUNK, KERESZTET VETÜNK,]	66
KARÁCSONY	67
[LESZÁLLT AZ ÉGBŐL AZ ÉJFÉL-CSILLAG.]	68
„Nyugalom öleli körül a lelkem”	
[PERC-TALÁLKÁINK RÉG]	70
ROMÁNC	71
[ELTÁVOLODTUNK EGYMÁSTÓL,]	72
[KIHÚLT POHARAM]	74
ÚJÉV A DÁCSÁN	76
AZ ÉN SZERENCSEM	78
ÁLMATLANSÁG	79
[LAKCÍMEIMEN, HOL HAJDAN ÉLTEM ÉN,]	81
EMLÉK	82
[RÉSZESSÉGET KERESTEM AZ ERDŐVEL,]	84
[NEM SZERETNÉK MÉRLEGET KÉSZÍTENI,]	85
[ESKÜVŐK. KERESZTELŐK. SZÜLINAPOK...]	87
VADÁSZAT UTÁN	89

[AMÍG VOLT ELÉG ERŐM, EGÉSZSÉGEM,]	91
------------------------------------	----

„Ha már szavakat adott a Megváltó neked”

[A VITÁK NEM CSILLAPODNAK,]	94
[A VERSEKET NEM ÍRJÁK, DE HALLGATJÁK.]	95
[ÉVRŐL ÉVRE NEHEZEBB AZ ÍRÁS.]	96
[ÍROK, ÍROK, DE MINEK?]	97
[ÍRJÁL, ÍRJÁL, ÍRÓTÁRS,]	98

Életrajzi adatok

100
